

CAP

VERMELL

Nº 50

Capdepera-Cala Rajada

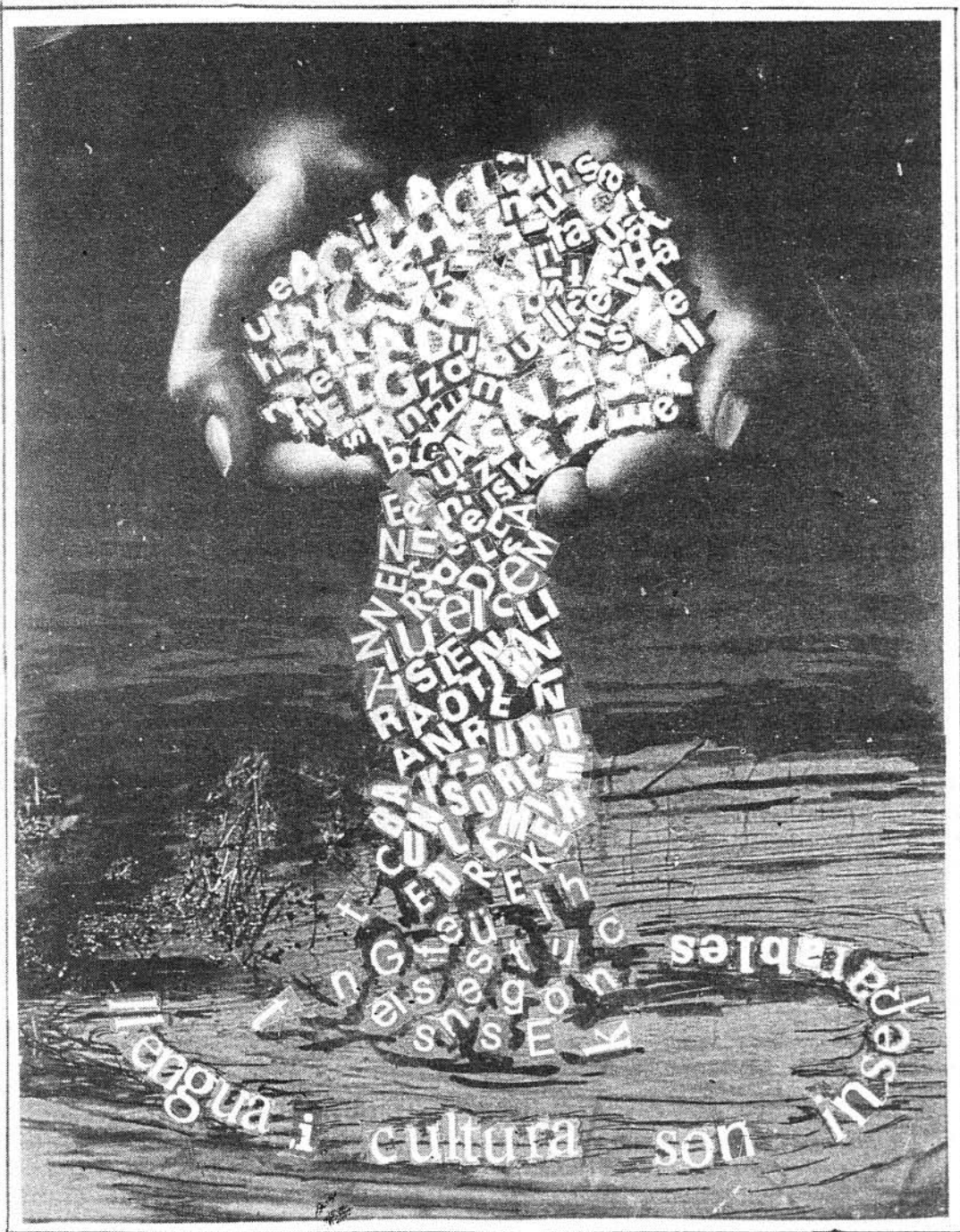
Febrer 1985

PREMSA
CORONA

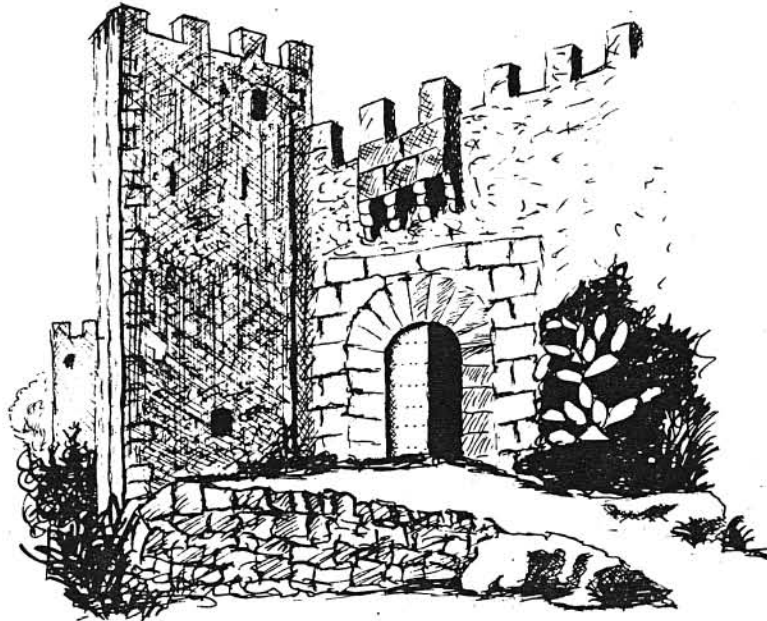
SMS

711700

(19)

portalet

LLENGUA I CULTURA

De bell antuvi hi ha dues concepcions sobre el llenguatge i la seva relació amb la cultura.

Per uns, la llengua és, simplement, un instrument que ens permet comunicar amb altri. És un instrument -un medi per aconseguir un fi- per a materialitzar les possibilitats que hom té de relacionar-se. Medi adaptable a qualsevol cultura, no existeix cap mena de relació entre llengua i cultura.

Per uns altres, el llenguatge, a més d'esser instrument de comunicació -car és evident-, condiciona la visió de la realitat, la faisó d'assumir-la i adhuc els sentiments.

És coneguda l'anècdota protagonitzada per Don Antoni Maura, qui sempre parlava en castellà. Quan en un atemptat fou ferit, exclamà "M'han ferit", no "Estoy herido". Així, la llengua materna és insubstituïble per a l'equilibri emocional dels infants, l'enriquiment intel·lectual i l'expressió dels sentiments. La llengua, per tant, defineix culturalment als qui la parlen i és un tret diferenciador d'altres comunitats que s'expressen amb llengua distinta.

Una d'ambdues concepcions està sempre present en tothom, encara que moltes vegades sia inconscientment. ¿Qui no ha sentit al pare que s'estima més que el seu fill estudiï alemany abans que català, o al qui troba que ensenyar i aprendre la pròpia llengua és una pèrdua de temps?

En aquest PORTALET volem jugar a descobrir la concepció que les nostres institucions mantenen vers la llengua i la cultura.

De sempre, les persones i organitzacions progressistes han cregut en la importància de la nostra llengua per a la recuperació cultural de la societat mallorquina. Dissortadament, als conservadors els ha costat -i els hi costa- arribar a comprendre la importància de la llengua i cultura pròpies. Basti recordar la trinitat lingüística -no gens menys misteriosa que l'altra- del Sr. Cañellas: mallorquí-menorquí-eivissenc.

A Capdepera cap de somera tenim el "Patronato", el departament cultural de l'Ajuntament i l'Obreria de Sant Antoni que s'expressen en castellà. Vegeu el segell d'uns, els pasquins del cine-club dels altres i els muntatges megafònics dels tercers.

El "Patronato" perd l'oportunitat de fer cultura amb motiu de la recuperació del Castell per part del poble (no per part del "Patronato"). El negociat de cultura anuncia anti-culturalment els actes culturals que organitza, sense adonar-se'n que el vehicle cultural importa tant com els continguts que porta. L'Obreria de Sant Antoni posa la guinda al pastís mitjançant una mena de "show" lingüístic pràcticament indesxifrable i absolutament allunyat de la festa.

Seria important que l'Ajuntament es sensibilitzàs davant aquests temes i iniciàs el procés de normalització lingüística. Tanmateix ho haurà de fer més prest o més tard. No fossin coses que els grups folklòrics locals, mirant-se en el mirall de les institucions, començassin a cantar boleros, mateixes i copeos en castellà.

(Tancant la present edició, ens ha arribat la notícia de que l'Ajuntament ha aprovat unes normes per a la normalització lingüística. Sense que això suposi desdir-nos de res del que queda expressat en aquest PORTALET; sí esperam que aquesta sigui una primera passa cap a una completa normalització cultural)

PES CAP QUE CREMA

Incidim de bell nou, aquest mes, en el problema que ja plantejàrem en el número anterior, referent a l'apertura d'una carretera que enllaci Sa Cala amb Ses Coves. Si en el mes de gener varen esser l'Associació de Veïnats de Sa Font de Sa Cala i un representant dels propietaris afectats, els qui manifestaren la seva opinió, ara compareixen els caps de llista dels partits amb representació municipal els qui contesten a les preguntes següents:

- *¿Es necessària aquesta carretera?*
- *¿Per on hauria de passar?*
- *¿Tendreu en compte les al·legacions que es puguin presentar?*

JOAN PASCUAL, Batle (UM)

- Des del primer moment de redactar les Normes Subsidiàries, ja se va preveure aquesta carretera que unís Sa Cala amb Canyamel. Des d'aquest punt de vista d'unió, crec que és molt interessant. Canyamel sempre ha quedat molt allunyat de Capdepera, degut a la mala comunicació existent. Un nou enllaç, més còmode, pot ajudar a acostar aquella zona, en tots els sentits.

- Inicialment, se va preveure que aquesta carretera passàs per una de les camades de Sa Tortuga, i no directament per davant l'hotel Carolina.

- Efectivament, les al·legacions s'han de tenir en compte. Ara bé, una vegada estudiades i informades aquestes al·legacions, és l'Ajuntament qui ha de decidir, per majoria, el que és més convenient.

MARCE LÓPEZ (PSOE)

- El PSOE considera que la carretera és convenient, per poder tenir una via d'accés directe amb Canyamel.

- Després d'haver sospesat pros i contres, creim que l'opció més convenient és seguir la carretera antiga que comença davant l'hotel Carolina. Pensam que d'aquesta manera s'eviten possibles perjudicis als propietaris de terrenys de la zona per on passaria la carretera segons l'altra opció.

JAUME BONNIN (AP)

- Crec que una nova carretera per anar a Ses Coves i Canyamel, és una necessitat que ningú posa en dubte. Hi ha que tenir en compte que això

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

pot suposar un gran estímul per aquesta zona turística, i això s'ha de tenir present.

- A mi, particularment, m'és indiferent que la carretera passi per un costat o per l'altre. De totes maneres, estic ben convençut que alguns propietaris afectats pel traçat previst a les Normes Subsidiàries, estan ben convençuts de que la nova carretera no els representaria cap inconvenient sinó tot el contrari.

- L'Ajuntament ha d'escoltar les al·legacions que se presentin, però a l'hora de prendre una decisió s'ha de fer allò que se cregui més convenient per al Municipi. Sigui quina sigui aquesta decisió, mai serà a gust de tothom. Això és inevitable.

XISCO TERRASSA (LLAC)

- Pensa que la carretera és necessària. Sempre hem tengut el problema de que Canyamel no ha paregut de Capdepera, i d'això nosaltres n'hem tengut molta culpa. Aquesta seria una bona manera d'unir les dues zones.

- El nostre grup, des del primer moment que se va començar a discutir

el traçat, ja manifestàrem que la carretera havia de passar per davant l'hotel Carolina. El traçat previst actualment me pareix millor que el que se va pensar inicialment, per davant ca'n Joan Riutort, però, insistesc, seguim pensant que l'opció vàlida és la que he manifestat, per davant el Carolina.

- Quedarem, de paraula, que si hi hagués un sol veí que s'oposés al traçat previst a les Normes Subsidiàries, això se respectaria, en evitació d'expropiacions que, de l'altra manera, serien innecessàries.

PERE NADAL (PCB)

- No estic segur de la necessitat d'aquesta carretera.

- En tot cas, si se demostra aquesta necessitat, crec que hauria de passar per devora l'hotel Carolina, anant a cercar el traçat natural ja existent i no per on preveuen les Normes Subsidiàries.

- Clar que s'han de tenir en compte les al·legacions dels afectats, sobretot els petits propietaris confrontants, els quals serien molt perjudicats. Hem de veure si som capços d'assumir la democràcia amb totes les conseqüències i no només quan ens convé.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
Mari-Germa Melis
Joana Colom
Maria Vives
Biel Pérez
Pep Terrassa
Llucià Sirer
Mª Antònia Nadal
Jaume Fuster
Coloma Mayol
Manuel López

Toni Riutort
Bàrbara Flaquer
Ani Muñoz

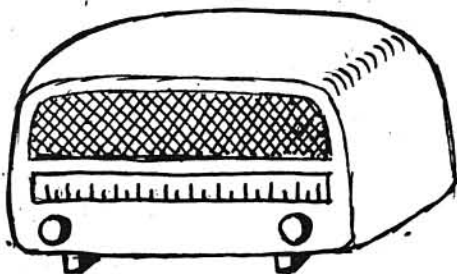
Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera - Cala Rajada
FEBRER 1985
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit Legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

CENT-SET ...anys. Sí, cent-set! Aquest són els que, el passat dia 7, va complir madò Magdalena Orpi Terrassa, Sa Padrina Xerubina. Fins i tot la televisió de Madrid en va parlar. I és que, segurament, deu esser la més vella d'Espanya. En coneixeu cap que en tengui més? I encara li agrada beure una copeta de xampany, de tant en tant. Fantàstic! Tots ja estam pensant en el dia que madò Magdalena faci els cent-deu. De moment!

PINS Per devers Son Cabila anaren els alumnes de S'Alzinar a sembrar un quants centenars de pins, el dia 7 d'aquest mes. Repoblaren un redol cremat, en un acte més simbòlic que altra cosa, però hermós en tot cas. Així són les coses: uns embruten, contaminen i cremen... i els altres han de fer net, regenerar i sembrar.

RÀDIO Quan el Delegat del Govern a les Balears decideix actuar contra les emissores de ràdio anomenades "pirates", a ca nostra comença a emetre Ràdio Capdepera. Per ara, al manco a nosaltres ens ha costat, és difícil de sintonitzar. Esperam haver-la poguda escoltar abans de que sigui clausurada.

BOIRA Pareix que l'any 85 ens vol obsequiar amb tot un mostrari de fenòmens meteorològics. El gener va esser la neu i el febrer ha estat la boira. Però no una boira normal, no, sinó una boira espessa com a puré i que va durar un grapat de dies. Les barques de pesca varen perdre un quants jornals per aquest motiu.

MINI-MÚSICA No vol esser pejoratiu, aquest títol. Lo de "mini" fa referència a l'edat dels intèrprets que el diumenge dia 4 oferiren un concert a l'església de Sant Bartomeu. Tots ells, alumnes de solfeig, demostraren els progressos que van fent en la tècnica instrumental. Recolliren unes catorze mil pessetes, que seran destinades a la compra de distint material pedagògic i musical per a l'escola de S'Alzinar.

EDIFICI Està pràcticament acabat el de la nova escola de Cala Rajada. No sabem quan serà la inauguració ni si el trasllat d'alumnes se farà durant el curs actual o abans de començar el pròxim. Molt del material ja és aquí. Pareix

que l'Ajuntament no tenia molt clar si el nou centre hauria d'acollir, també, els nins de pre-escolar o sols els d'EGB. En el primer d'aquests cassos, suposaria, d'entrada, sacrificar algunes dependències importants (com podrien esser el laboratori o la biblioteca), per tal que tots hi cabessin. Pensam que, darrerament, aquest aspecte ha quedat aclarit i que, fins que el Ministeri construesqui aules per als més petits, aquests continuaran anant a l'antic Club S'Auba.

INFORMACIÓ La Comissió de Cultura de l'Ajuntament ha publicat una fulla de les activitats realitzades durant el mes de gener i de les previstes per aquest mes de febrer. El problema és que hom pot creure, a la vista de la publicació, que és la dita Comissió la que ho ha duit tot a terme. I no és així. Ni de molt.

RUA El Carnaval va guanyant, cada any, força i puixança. Les escoles locals celebraren distints actes, on la imaginació va lluir esplendorosa, i la I Rua Gabellina, patrocinada per l'Ajuntament, va discórrer plena d'animació i bulla. Aquesta festa, tan enxotxada durant la dictadura, ha reviscolat amb la llibertat democràtica. Més val així!

CANÇONS No ens ha paregut de bon gust, i així ho hem de dir, la inclusió d'un concert de la Banda de Música dins l'apartat de les "desgràcies" de la codolada de Sant Antoni. Si ha estat un descuit, resulta llamentable; si s'ha fet intencionadament, suposa una mala bava fora mida. No farià res si els responsables donaven una explicació.

DIMONIS Ja que tocam Sant Antoni, el mes de gener oblidarem fer menció de la restauració de les caretes dels dimonis. En Pere Pujol, d'Artà, ha estat l'artista que l'ha duita a terme i ha quedat de lo millor. Les caretes pareixen noves.

Han nascut:

Víctor Manuel Muñoz Torrecillas,
de José i Joaquina.
Raul García Pastor,
de Antonio i Leonor.
Miquel Rechach Vives,
de Miquel i Antònia.
Carola Rosselló Sancho,
de Joan i Mª Carola.
Pere Domingo Gili,
de Pere i Catalina Esperança.
Enrique Rodríguez Romero,
d'Enrique i Mª Isabel.
Luis Salvador Piñol,
de Luis i Josefa.
Angelo Cervera Magtgaal,
de Pere i Wilhelmina.
Cristina Moréno Font,
d'Eduardo i Mª Magdalena.
Pere Miquel Riera Ribot,
de Josep i M^a del Carme.
Marta Cruz Bonet,
de Jesús i Mª Magdalena.

S'han casat:

Vicente Moll Nieto
amb M^a del Carmen Gallardo Morales.
Joan Tous Sureda
amb Margalida Fornés Lareu.
Lorenzo Panadero Alvarez
amb Catalina Flaquer Pons.

Han mort:

Jovita Tous Alemany
Joan Vaquer Moll
Isabel Vila Maimó
Genaro Díaz López
Antònia Genovart Melis
Maria Pol. Jaume
Catalina Gili Flaquer
Joan Sureda Sureda

per què ?

PER QUÈ a la nostra escola pareix que li interessa tan poc la història local?

PER QUÈ n'hi ha que no saben cuinar el llom amb col?

PER QUÈ l'Ajuntament informa sols d'alguns aspectes de la vida municipal?

PER QUÈ no reconeixem que a la disfressa la duim posada gairebé tot l'any?

*Un sol
fi:
Mallorca.*

**CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA**

decimes afuades

d'es Pastor de Son Perdiu.

Vaig quedar tot admirat,
sense sebre que pensar,
quan Sant Antoni arribà
i cantaren es glosat.
Allà, ben agombolat,
mos contava es glosador
sa venguda des Rector
i es problemes des jovent.
A tot hi va tenir esment,
a lo bo i a lo millor.

.....
Tot anava una monada
i em pareixia un encert,
fins que parlà d'un concert
de sa Música. Oh porcada!
La mos va treure amagada
com si fos una desgràcia.
Aquí no hi ha democràcia
que ho pugui donar per bo.
Glosador, això ho dic jo:
A ningú li va fer gràcia.

Benvolgut poble de Capdepera i de Mallorca:

Les normes subsidiàries de Capdepera, gestionades per l'actual Ajuntament, de les quals el termini d'exposició pública va començar dia 17 de gener i acabarà dia 17 de febrer, permetran a aquest Ajuntament de fer, en el futur, les següents barbaritats urbanístiques:

-Un parc o jardí públic al pinar contigu a la platja de Cala Agulla, fins a la demarcació del camí de Cala Moltó (amb fanalets i tot).

-Una carretera general asfaltada i tres accessos asfaltats fins a l'arena de la platja de Cala Agulla (amb parking subterrani?), lo qual és fer la infraestructura urbana per a la seva urbanització definitiva.

-Un polígon industrial a l'entrada de Capdepera, entre les carreteres d'Artà i Son Servera.

-Un cinturó urbà que, passant per darrera el Castell de Capdepera, unirà la carretera d'Artà amb el camí de Ses Talaioles, amb una zona de protecció de 120 metres, com les grans autopistes.

-Una urbanització, amb camp de golf, a Canyamel, que escampant-se per les muntanyes de Son Cabila superarà l'altura de l'entrada de les Coves de Canyamel.

-Una urbanització a les dunes de Cala Mesquida, que són a la dreta de la carretera d'accés a la platja.

Per a impedir tot això, nosaltres, conjuntament amb forces polítiques, presentarem al·legacions a les Normes Subsidiàries, a l'Ajuntament de Capdepera. Demanam la vostra solidaritat per a firmar-les.

GRUP ECOLOGISTA
DE CAPDEPERA I CALA RAJADA.

Benvolguts amics:

En un afany de donar-nos a conèixer als pobles de l'illa de Mallorca, vos adjuntam el present article per tal que en faceu menció a la vostra revista.

Esperam així recaptar la solidaritat del vostre poble.

Vos anirem informant periòdicament de les nostres tasques.

Atentament,

COORDINADORA S'AGUILA LLIURE

Degut a la imminència de la construcció d'una base militar a la Marina de Lluçmajor, concretament a la zona de s'Aguila, se va constituir a Lluçmajor, el passat 11 de novembre, la Coordinadora s'Aguila Lliure, integrada per organitzacions de caire divers (polítiques, culturals, etc.).

En un principi les tasques de la Coordinadora es concentraren en tres objectius primordials:

1.- Recollir i exigir informació als organismes pertinents sobre la naturalesa de la base (tipus d'armament a instal·lar, relacions amb l'OTAN, etc.).

2.- Canalitzar la totalitat d'aquesta informació recollida als mitjans de comunicació, a fi de conscienciar a la població de la greuges de la de la instal·lació de l'esmentada base militar.

3.- Reivindicar la no construcció de la base argumentant raons de tipus ecològic, antimilitaristes, socioeconòmiques, socioculturals, etc.

Per la greuges de d'aquest fet, no ja sols per terme de Lluçmajor, sinó per tots els pobles de Mallorca en general, creim que és necessària una lluita constant i decidida contra la base i que, a més a més, aquest esforç no es localitzi tan sols a Lluçmajor.

COORDINADORA S'AGUILA LLIURE
Lluçmajor, 25 de gener de 1985

L'AMO. EN JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora (1879-1956)

CAPITOL XXIII

Els gabellins sempre han tengut bon cor, al menys ho saben demostrar. Tenen virtuts, però també tenen vicis. Per lo mateix, tant vull treure a rotlo les coses bones com les dolentes. I ara en posaré una de les darreres, no per fer empegueir ningú, no, per això no anomenaré persones, principalment dels fets més recents.

Durant el segle devuit se cometé un assassinat. Aquest assassinat fonc perpetrat en la persona d'una jove en el llac de l'Heretat, en el mes d'octubre de mil set-cents seixanta-dos; el cometé un ferrer que feia feina

a la cotxeria de Ca'n Toni Maria, en el carrer del Sitjar, o Major. La matà amb un ganivet fet seu, amb l'aggravant d'esser el seu enamorat. Les autoritats en tancaren uns quants per sospites, fins que ell mateix se descobrí, morint més tard dins el presili.

Durant el segle denou se'n cometeren tres, no vegent-se el poble a una afronta perquè els delinqüents moriren abans que la justícia los sentenciàs.

No vull anomenar ningú. Tots tenien, per un vent o per l'altre. El refrany diu: "No hi ha persona sense xacra ni llinatge sense taca". Per lo tant, aquest capítol serà curt, encara que pogués esser llarg.

LA SALA

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

Sesión Ordinaria 7-2-85

Obras públicas: Se acuerda encargar el proyecto de alumbrado público de varias calles de Cala Rajada.

Se aprueban los proyectos de pavimentación asfáltica de varias calles de Capdepera, con una aportación, por contribuciones especiales, del 50%.

Se acepta la pavimentación asfáltica, de forma gratuita, de la calle de Las Sibinas.

Se aprueba el presupuesto para renovación de los jardines del Cementerio.

Personal: Se aprueba la contratación de varios auxiliares de la Policía Municipal y una recepcionista para la Oficina de Turismo.

Cultura: Se aprueba la adhesión al programa de normalización lingüística de la Comunidad Autónoma, al tiempo que se aprueba un programa municipal.

Así mismo, el Sr. Concejal de Cultura propone un programa de cultura para el año, que es aprobado.

Asuntos varios: Se acuerda solici-

tar del Ayuntamiento de Artá que los carniceros de Capdepera puedan matar las reses en el matadero de dicho municipio.

Para la instalación de los servicios de playa, se solicita de Costas la delimitación de las zonas de dominio público.

Se acuerda la transcripción de las actas por medios mecánicos.

Se acepta y agradece a la Fundación Bartolomé March la cantidad donada (1.000.000'-Ptas.) para la compra de la ambulancia.

Para el arreglo de la Avda. de Cala Agulla se acuerda mantener una reunión con la Asociación de Vecinos "Es Faralló".

Respecto a la dotación de servicios de la zona de Son Moll, se acuerda mantener una reunión con la Asociación de Vecinos de Son Moll.

En relación con la Asociación de Vecinos "Es Faralló", se acepta su propuesta de destino de los ingresos para el presente ejercicio.

Así mismo, se acuerda agradecer a D. Bartolomé March la donación de la escultura sita en el Paseo de las Anforas.

Sent tan poques les oportunitats que tenim d'assistir a exposicions d'artistes del nostre poble, quan això succeeix no ens queda altre remei que saludar l'esdeveniment com cal. El fet és que, amb motiu de la inauguració de la nova sala municipal d'exposicions, en el Carrer Major, han estat dos creadors locals, afortunadament, els qui han mostrar la seva obra: Joan Rai i Tomeu Puig.

En Joan Rai és un reincident i, com a tal, quasi no necessita presentacions. Qui més qui manco el coneix i sap de quin peu se calça. Ell és un gran dibuixant, i diguent això no descobrim Amèrica. Domina la ploma i la tinta -elements que utilitza habitualment- amb una perfecció insultant. El blanc i el negre, i tota la gamma dels grisos, constitueixen un espectre suficient per a descriure, amb fidelitat absoluta, parets i marjades, figures i oliveres, cases i carrers, i, sobretot, l'objectiu permanent de Joan

Rai, el Castell. Res no se li escapa -ni el més insignificant dels detalls- a llur percepció gairebé inquisitorial i no deixa de sorprendre la lluminositat que és capaç de conseguir amb uns colors tan sobris. En canvi, quan Joan Rai deixa la ploma i la tinta, i agafa els pinzells, la sobrietat del dibuixant esdevé cromatisme luxuriós, paleta enlluernadora, colorit desbordant. I un, amb tots els respectes, se queda amb el dibuixant, amb el retratista dels racons més suggerents de les nostres contrades.

I en Tomeu Puig? Què podríem dir d'aquest solleric que ha posat arrels a Capdepera? El primer de tot, que la seva ha estat una gran sorpresa. No per a nosaltres, que ja coneixíem la seva curolla, però sí per a molta gent que el darrer que sospitava és que davall la gran humanitat de Tomeu Puig hi romangués un artista de la qualitat que ha demostrat. Els seus treballs amb ferro, ens han revelat una sensibilitat fora mida i ens han posat, fit a fit, davant la capacitat de transformar el més humil dels materials en una obra d'art. Art de fornal, martell i encruia, art treballat amb les mans i amb el cor, art suat cop a cop.

Per finalitzar, direm que l'exposició, que va durar una setmana, va ésser un èxit i que ambdós artistes varen vendre la major part de la producció.

CAP VERMELL

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.

- Com va "Es Faralló", Toni? Ara se'n parla poc de vosaltres...

- Sí, és lògic. Però nosaltres seguim fent.

- Per exemple?

- Mirau, una de les coses que més ens preocupen és la promoció de la nostra zona. Tant és així que la Junta va proposar a la Assemblea General que si l'Ajuntament ho veia bé, destinàssim un 5% dels nostres beneficis a promoció turística. La idea seria formar una comissió on hi estiguéssim representades les distintes associacions de veïnats, associació de comerciants, associació hotelera i, lògicament, l'Ajuntament, aportant tots una part de les despeses que aquesta promoció pogués suposar.

- I això, traduït a pessetes...

- Tenim calculat que amb aquest 5% que he dit, juntament amb l'aportació proporcional dels altres estaments implicats, podríem disposar d'uns dos milions de pessetes, per començar.

- Aquesta promoció, la faríeu vosaltres mateixos o la canalitzaríeu a través d'altres organismes, com el Foment?

- No, no. Del que estic parlant és d'una promoció exclusiva de la zona de Capdepera. Una promoció sostinguda constantment, que és que es fa per tot. Les altres zones es mouen molt i aquí fins ara no ho hem fet. L'Associació Hotelera ha fet qualque cosa, però no basta.

- De totes maneres, un dia parlàvem amb el president de l'Associació d'Hostelers, Sr. Domenge, i ens deia que començava a tenir-se consciència de la necessitat d'aquesta promoció.

- Sí, ja s'està veient la greugetat que pot representar el tren promocional. I promoció no és solament editar un fulletó, essent important. Es tracta, principalment, de que el visitant es trobi bé entre nosaltres, organitzant actes, fent que la infraestructura sigui l'adequada, mantenguent nets els carrers. La millor promoció és la que se fa aquí mateix. Fa un parell d'anys férem un sondeig a Berlín, demanant que voldrien de Mallorca i tothom demanava protecció del paisatge. Això és molt important per ells. Jo sempre he dit que tallar un pi és un client de menys. El turista no vol anar un lloc on es trobi com a la seva ciutat. El sol ja no basta, s'han d'oferir més coses, més atractius.

- Tornem a la part econòmica. ¿Vosté al corrent, l'Ajuntament, de la manera com gasta els doblers que aporta?

Provablement, si el judici se sent contra Joan Vaquer i Gabriel Garau no ens hagués aixecat la llebre, hauria pogut passar molt de temps sense que duiguéssim a aquestes pàgines a l'Associació de Veïnats "Es Faralló". És evident que aquesta Associació, que no administra directament els beneficis que genera, ha passat un segon terme de l'actualitat. Però no és menys cert que una gent que porta al municipi més de vint milions de pessetes cada any, mereix que el recordem d'ella de tant en tant. I com que, per altra part, conversar amb el president, Antoni Alcover, resulta senzill i agradable, aquí teniu l'entrevista que li hem fet aquest mes.

- Sí, ens donaren una llista amb les despeses que s'havien duit a terme. Enguany no hi ha hagut inversió dins la zona turística, o en tot cas, ha estat molt petita. Hi ha hagut, segurament, necessitats més urgents però, això sí, els beneficis de la nostra Associació s'han destinat a inversions, que era el que havíem acordat. Jo crec que els doblers s'han gastat bé.

- O sigui, que vosaltres no hi teniu cap intervenció en la manera d'invertir els doblers...

- Aquest any passat no n'hem tenguda. Però, recentment, l'Ajuntament ha aprovat que, a part del que ja he dit que volíem gastar en promoció, el 95% restant se dividís en dues parts: una per a la zona turística nostra i l'altra per invertir on l'Ajuntament cregui més oportú. Crec que és just i, a tal fi, nosaltres anirem fent propostes d'inversió, segons les necessitats més urgents que anem veient. Aquests projectes hauran d'estar executats abans del 30 d'abril de cada any, encara que això suposi anar desenrotllant-los en distintes fases. La darrera paraula sempre la tindrà l'Ajuntament, que sirà qui decidís qui el que s'ha de fer.

- I ja teniu pensada la manera d'anar gastant aquests doblers?

- Els doblers són molt bons de gastar. Hi ha molt per fer. Aquesta mitat que se destinaria podria suposar uns deu milions de pessetes cada any. Que quedi ben clar que seria l'Ajuntament el que executàs els projectes i el que administraria els doblers. Nosaltres sols presentàvem idees. Com a primera cosa que tenim pensada és la d'arreglar l'avinguda de Cala Agulla, que necessita mà de metge. Naturalment, això no s'hauria de fer, tan sols, amb l'aportació de la nostra Associació, sinó que els confrontants també haurien de contribuir, com se sol fer habitualment. Una altra idea que ens agradaria dur a terme seria l'ordenació de la Plaça dels Pins. Allà hi ha molt per fer. L'Ajuntament comparteix el nostre criteri, i el que falta sebre és si s'ha de convocar un concurs d'idees o s'ha de contractar un bon arquitecte que presenti distintes projectes. Ja dic, coses per fer n'hi ha moltes. Més que doblers.

- Per cert, ja que parles de coses per fer, ¿no teníeu vosaltres un projecte sanejament de la platja de Cala Agulla?

- El projecte està fet i els doblers estan bloquejats en el banc, ja que això se va acordar abans d'arribar a l'acord de cedir els beneficis a l'Ajuntament. Però ara que ho tenim a punt, la Jefatura de Costes ens posa dificultats. Que consti, que aquest projecte sols contempla com a instal·lacions fixes les corresponents a conducció d'aigua, electricitat i evacuació de fecals. Els distintes servicis serien desmuntables, cosa perfectament possible actualment. No entenc com volguent tenir la costa neta i sanejada, la mateixa Jefatura ens posa tants d'entrebancs. Decididament, per enguany ja és impossible dur-ho a terme, no hi ha temps. I els doblers que tenim estojats per això, l'any que ve ja no bastaran, i l'altre menys.

- Hi ha un assumpte delicat, el del contenciós amb Biel Balaguer i el judici a Joan Vaquer i Biel Garau...

- Sí, és delicat i jo no me vull pronunciar abans que ho facin els tribunals. Nosaltres varem pagar la fiança que va fixar el jutge, perquè el motiu de la denúncia venia relacionat amb un acord pres per l'Associació. Ara, a la vista de la sentència desfavorable, hem presentat un recurs. No sé quan se veurà, però fins llavors no vull tocar més aquest tema.

- Deixem-ho estar, idò. Per bé que l'Agulla segueix necessitant arena...

- Sí, sí que en necessita. Aquests dies, per cert, hem estat parlant amb una empresa especialitzada en platges. Ens han demanat 600 pessetes el metre cúbic per treure arena de la mar i posar-la damunt la platja.

- I això d'on ho pagau, si entregau tots els doblers a l'Ajuntament?

- No, nosaltres entregam els beneficis. Les despeses d'explotació (regeneració de la platja, fer net, amortitzacions, etc.) se dedueixen abans d'entregar els doblers. Els més de vint milions que aportam són nets, després d'haver pagat tot això altre.

- ¿Éts conscient, Toni, de que heu perdut protagonisme, des de que és l'Ajuntament el qui administra els vostres beneficis?

- Jo estic ben convençut de que mai n'hem volgut tenir de protagonisme i que aquest ens ha vengut

imposat des de l'exterior. Crec que va esser una gran passa el passar els nostres beneficis a l'Ajuntament. Això ens dóna molta més tranquil·litat interna i molta més llibertat de moviments. Vulguis que no, quan érem nosaltres els qui havíem de decidir com gastar els doblers, mai ho fèiem a gust de tots i per bé que sempre se fes per acord de la Junta o de l'Assemblea, qualcú hi podia tenir que dir. Si donaves a uns i als altres no, això suposava cercar-te problemes. Afortunadament, avui això ha desaparegut. Com que, per altra part, les relacions amb l'Ajuntament són molt bones, pens que estam en el bon camí.

Bon camí que nosaltres esperam que no perdreu mai. Gràcies Toni per la teva amabilitat. Esperam que l'Assemblea General que haurà tengut lloc el dia 21, haurà refrendat la decisió de continuar sempre cap als millors horitzons de la zona que representau.

(Seguit d'una caterva de notes a peu de pàgina)

TERRASSA FLAQUER, PEP. El Castell de Capdepera. Suplement de la revista Cap Vermell. Gener 1985. p.p. 61. No té índex. 200 ptes.

Don Antoni "Solleric" era de l'opinió que els gabellins no estimàvem el Castell. Explicava que la vida en el seu interior era penosa i incòmoda -cases petites, desnivells, manca d'aigua, agarberament- i que el sortir a viure fora fou una alliberació i no se'n preocuparen més del Castell. L'únic lligam era el religiós que els obligava, el dia de la Mare de Déu de l'Esperança, a pujar-hi. La prova irrefutable que donava era l'estat d'abandó en que es trobava.

Tot i essent aquesta la seva opinió -que jo li pledejava-, ell, en flagrant contradicció, fou el primer que ens parlà, a mi i d'altres al.lots, del Castell amb perspectiva històrica i urbana. Per exemple, ensenyava que havia estat construït en diverses tongades, al llarg de molt de temps, que els fonaments eren de distint material que les parts altes del mur. Sempre es demanava com devia ser la vida diària dels seus habitants i, aquí, amb els seus coneixements i imaginació, començava una apassionant lliçó d'història.

Ara, quan fa uns cent anys que el darrer habitant abandonà el Castell i els estrangers no són un perill (per bé que assolin la marina), retornam al Castell per a reflexionar sobre nosaltres mateixos: d'on venim, a on anam. Tornam al Castell perquè, com també deia Don Toni, el Castell és la "circumstància" del gabellí.

El llibre d'en Pep Terrassa n'és un exponent important d'aquesta recerca de la nostra cultura. No n'hi ha prou amb una narració anecdòtica del passat, i l'autor, que ho sap, ha ordenat els coneixements i dades amb rigor metodològic, posant fonaments que permeten reconstruir la nostra història de manera crítica i veritable.

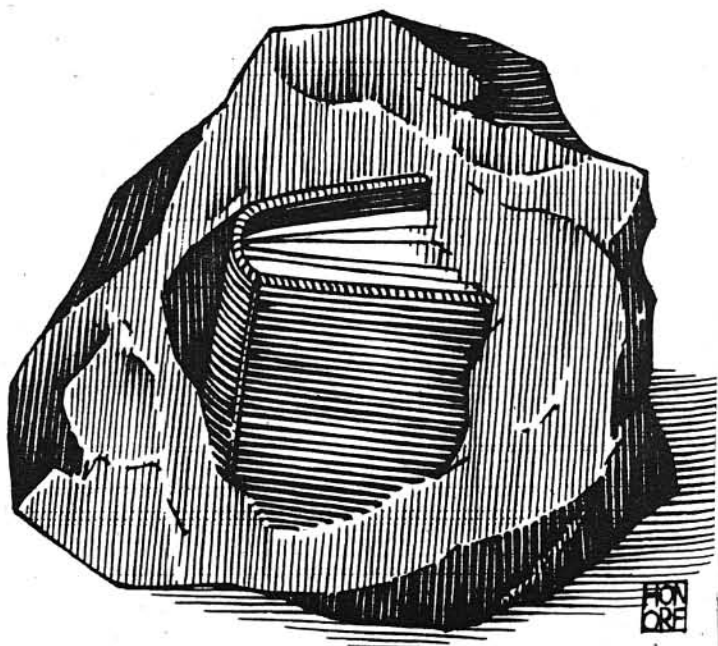
El llibre, com un aperitiu que ens fa entrar en gana, és estimulanti i ens fa veure la necessitat d'altres investigacions que vagin omplint les grans llacunes de la història de la vall de Garbellien. En Pep, a la presentació, va dir que continuava investigant -si no ho vaig malentendre, vol fer un estudi comparatiu entre el Castell de Capdepera i d'altres de Mallorca-. Confii que prest podrem llegir la segona entrega del Castell de Capdepera.

El Castell de Capdepera omple, també, un buit pedagògic a Capdepera. Ha passat el temps

en que l'ensenyança versava d'assumptes estranys i llunyans -per exemple, jo mateix, primer vaig aprendre el nom de muntanyes que estan a milers de quilòmetres, abans que la situació geogràfica de Capdepera-. Aquest llibre és una eina que, de segur, ajudarà als mestres a ensenyar lo que tenim més a prop i és més nostre.

- Gratular a l'Ajuntament per lo bé que ha quedat la sala d'exposicions.

- Que inauguraren plegats Joan Rai i Tomeu Puig. Del primer coneixiem la seva mestria amb el tremp; el segon ens ha sorprès amb nuus de ferro.

- Na Maria Prieto fa una putada de temps que fa un mes que obrí el restaurant.

- Els de Cap Vermell han encertat el pinyol amb la presentació del llibre a Ca's Mestre de Sant Not. És el primer acte cultural d'aquest tipus que es celebra a Capdepera.

LLUCIÀ SIRER I FUSTER

DUES NOTES PER UNA RECUPERACIÓ

DEL CASTELL

Nota 1ª

Dins el procés de recuperació cultural del Castell, cal obrir nous camins. Personalment, pens que oferir-vos una història del Castell no té gaire sentit si després no intent projectar aquesta visió cap al futur.

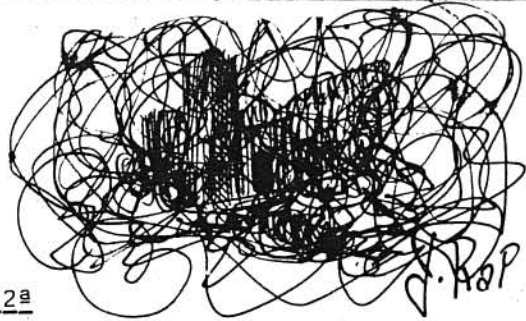
La història no pot esser un simple i feil relat de coses passades, sinó que ha d'intentar projectar-se. Per una societat que vol esser lliure, és de vital importància el dispondre d'una experiència, és a dir, de la capacitat de sucra el passat per a treure'n conclusions; després, entre tots, s'ha de donar un sentit al demà, preveure el futur i sortir-li a camí.

Qualcú pot trobar que valor excessivament el Castell. El Castell, com a patrimoni històric, té el valor del monument únic, irrepètible, expressió d'una cultura ja superada. Cara al futur, cal afegir-li un altre valor importantíssim: ensenyar-nos a valorar i estimar les coses que són de tots.

Problemes actuals, tan greus com són la destrucció de la natura o el fort augment de la delinqüència juvenil, no tracten sinó de deslligar els bens (coses que donen un profit: una platja, una vivenda, un paisatge, un cotxe, un monument històric...) de les persones. Quan s'espenya un bosc o un paisatge, sobretot si és conegut i estimat, sentim l'amargura d'haver sofert personalment un petit atemptat. Estic convençut de que si no sabem respectar els bens tampoc no sabrem respectar les persones.

Sobre el nostre patrimoni cultural hi ha una gran ignorància. Per això, cal recuperar tot el que sigui recuperable i tornar-nos arrelar (relacionar espai, cultura i poble), aquesta vegada més dignament i sota una evolució coherent que lligui el passat amb el futur amb força personalitat.

Intentem, ara que el Castell és de tots, ensenyar-nos uns als altres a relacionar Castell i Poble. Tots hi guanyarem.

Nota 2ª

Les obres d'acondicionament d'una part del Castell segueixen endavant. L'acondicionament del caminet de ronda, per part meva, no mereix més que alabances. A partir d'aquí ja és tot més discutible.

La vigència del mètode de fer i callar ens ha privat de conèixer les intencions i el pla segons el qual se realitzaran les obres de restauració. En una situació tan difícil resulta arriscat presentar objeccions, encara que se faci amb la millor intenció.

A partir del reconeixement d'unes obres ja realitzades, pas a exposar la meva opinió:

1.- El trespol i l'escala de pedra que s'ha fet dins la torre d'Es Costerans pareixen demostrar que les obres no van més enllà del simple acondicionament del que està a la vista. Pensava que, a part de tapar els cruïes i reforçar el mur, se buidaria la torre d'escombraries per, així, reforçar-la des de la base i al mateix temps ajudar a la investigació. Baix el trespol n'hi ha quatre metres d'escombraries.

2.- Damunt el Portal del Rei En Jaume s'ha forrat el trespol amb trossos de marès, com si es tractàs d'una continuació del caminet de ronda. No me pareix encertada la decisió perquè el Portal se va construir amb materials diferents als de la murada i en èpoques ben distintes. Trobava que s'havien de respectar els diferents estils.

3.- El trespol que s'ha fet a la torre de Ses Dames ha quedat molt bé, però crec que no era necessari. En primer lloc perquè no n'hi havia hagut mai (segurament, abans del segle XVIII no hi havia en el poble cap edificació que en tengués). En segon lloc perquè, de seguir així, el Castell perdrà, poc a poc, un dels seus encants: la rusticitat.

PEP TERRASSA

DUES FESTES ENTRANYABLES

Ja han passat les festes, Estel.
Ja han passat.

Festes passades, coques menjades,
ens diu la saviesa d'una dita antiga.

Enrera ens queda la joia, la bulla,
l'esclafit i, també, el cansament.

Ara és l'hora de la reflexió,
de passar comptes, d'esbrinar el que
ha sortit bé i el que no ha sortit
tan bé. La història és sempre un recompte
d'errors. S'hi acaramullen.

Les dues festes més nostres, de
caire més popular, més arrelades dins
la consciència col·lectiva del poble,
més participatives més "tradicionals"
-i no m'agrada la paraula,- són, sense
cap dubte, Els Reis i Sant Antoni.
La primera per què és sinònim d'il·lució,
de goig, de fantasia i d'imaginació,
també. La segona, de fortes connotacions
espirituals lligades a la vida
rural del poble.

Dues festes que, si bé els seus
plantejaments primaris són religiosos,
són festes de carrer, participatives
entranyables per a tota la gent que
forma la nostra col·lectivitat.

Analitzem, Estel.

Analitzem bonament. Amb l'única
curolla de que aquestes dues festes
esdevinguin gra net, que en la garbellada
a que són sotmeses cada any no es
perdi la serà indiosineràcia pel camí
de les porgueres.

Parlem en primer lloc d'Els Reis.

D'uns anys ençà, el col·lectiu
organitzador, amb lluita constant contra
la minvada economia, no ha escatimat
esforços de tota mena per tal de donar
a la festa un caire de dignitat i grandiositat
mai aconseguit dins les nostres
contrades, estimulant la capacitat
de fantasia i el somni dels nostres
infans, i dels que ja no som tan infants.

Dins la monotonia del viure quoti-
dià, la colcada d'Els Reis, amb la
magnificència de carrosses, vestits,
bengales, llum i música, obri un parèn-

tesi a la il·lució i a l'esperança,

per mantenir viu l'infant que fórem
i que tots portam dintre, latent, com
una saba renovadora de tanta ferida
i desengany que recollim dins el món
dels adults.

Tots ens sentim regalats per la
festa.

A tots ens desperta adormits afays

A tots ens cou un poc l'anyorança
de la innocència perduda.

A l'encís de la seva màgia se'ns
renova la necessitat del somni, de
la il·lució, de la autopia i, per uns
moments, sentim el batec de l'infantesa,
que, malgrat estar plena de privacions,
estava plena també pel goig de riure.

Com t'ho diria, Estel? Com te
diria que necessitem la fantasia de
la colcada d'Els Reis per sentir-nos
altra vegada infants, per sentir de
nou que a la vida val la pena viere-
la?

Per aixó cal que estiquem agraïts
al col·lectiu organitzador i als seus
esforços per augmentar, de cada any,
la fantasia i la magnificència de la
colcada.

Sant Antoni és diferent.

Molt diferent.

Deixant de costat el sentit religiós de la festa, sembla que Sant Antoni fos un sant nat a Ses Set Cases, a Ca'n Cardaix o a Son Barbassa. Un sant rural, incorporat, per la seva senzillesa, a la vida pagesa, a la solitud de la rota, a la quietut de la pleta i a la beatitut del ramat. Té quelcom de l'autenticitat de la terra, de la terra conrrívola, de la terra mare, de la terra fèrtil de les messes i els esplets.

És un sant arrelat dins la nostra cultura ancestral; per tant, lligat a la nostra llengua.

A Sant Antoni se l'ha cantat i se'l canta amb gloses pageses, senzilles, impènnes, càndides, d'una gran simplicitat però vitenques i vigoroses, com l'esser de la vida camparola. L'home hi posa l'enginy i el sentiment, la llengua, la força i la vigoria de l'expressió, la paraula.

I així ha d'esser la festa: senzilla, gaire bé ingenua.

El poble ho entén així, ho sent així. Ho diu clar la seva partisipació: El poc bestiar que ens queda i les carrosses que ens retornen al quefer artesanal del nostre ruralisme, formes de treball heretat del avanpasats, primaris si volem, però que ens conformen la nostra cultura; formes de vida pasades si, però no Macotxades per un fals folklorisme, més bé vives dins la memòria de tots.

Sant Antoni ha estat sempre, i ha seguit essent, una festa rural, per recordar i enaltir treballs i sentiments de la vida pagesa, per estimular virtuts atropellades per la vida nova.

I aquí no hi caben modernismes que la desvirtuïn, ni crides publicitàries, ni repartiments de coses inútils, que deixen a l'ànim un desassosec de tómbola de fira, ni tampoc pot desplaçar-se del seu marc habitual de sempre.

La placeta de l'Església ha estat,

de tota la vida, el lloc idoni per a la ballada des dimonis, per a les temptacions del Sant i per al cant de la codolada.

Dur la festa a uns altres indrets és desarrelar-la de la tradició pòpular.

Crec que l'Obreria de Sant Antoni s'hauria replantejar seriosament el què vol que siqui la festa. Reflexionant en consciència, si deixam que se desvirtuï o la conservam íntegra, espontània i senzilla, com sempre ha estat.

I, sobre tot cuidar-li els detalls. Tots els detalls. En primer lloc, la llengua. No hi caben aquí llengües foranes. I en segon lloc, el llibret de la codolada. Vull creure que ha estat accidental el que a la codolada

d'enguany figuri el Concert de la Banda de Música en el capítol de les desgràcies. Seria imperdonable que fos la política subterrània d'un dimoni per fer-nos ballar de capoll.

Esper que per a pròxims anys, ja ho he dit abans, fins i tot les porgues esdevenguin gra net.

Joan Rai
Gener 85

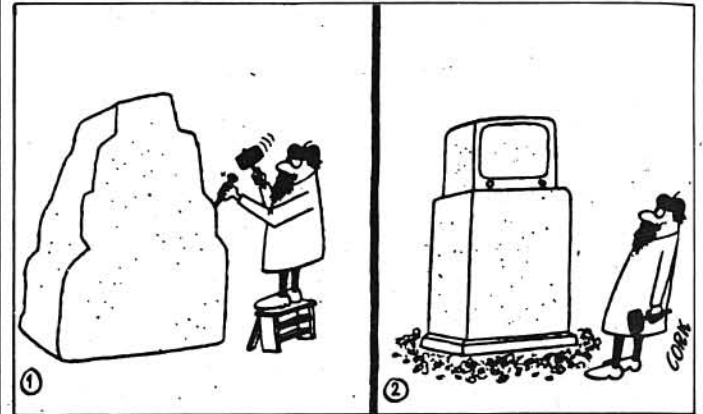
LES INFLUÈNCIES DE LA TELEVISIÓ

Moltes són les hores que passen davant la televisió. Segurament dediquen més hores a veure la TV. que a totes les altres activitats que realitzen a part de l'activitat escolar. És hora que nosaltres els pares prenguem consciència d'aquesta problemàtica.

És molt còmode dir al nin que vagi a veure la televisió, i així ens deixa tranquils. Aquesta postura de comoditat implica que deixam la formació del nin en mans d'uns programadors de televisió, que moltes vegades no televisen els programes que serien més adequats per al nin. Podem afirmar que els programes tenen una forta influència damunt la personalitat del nin. Aquesta pot esser positiva o negativa i de nosaltres depèn, a més d'alguns bons programes de televisió.

Quan parlam dels programes de televisió, deixam a un racó les pel·lícules de vídeo, ja que aquestes són un tema a part. Dins els programes infantils podem fer una petita i elemental classificació. En primer lloc assenyalaria aquells que realment són educatius, com serien els informatius, els documentals, etc. Tots ells són aprofitables pel nin amb la nostra orientació. Després estan els dedicats a l'oci. Aquets són el que realment hem de controlar més. Un abús d'aquets programes donarà lloc a una situació de passivitat; d'ells poc suc es pot treure. Evidentment és molt fàcil de dir que hem d'orientar l'infant, d'aquí sorgeix la pregunta: Com hem d'orientar el nin?. Si feim que el nin visioni el programa com un membre actiu i no com un simple espectador, fent que l'al.lot tenqui una opinió damunt allò que veu i escolta, podrem lograr que el programa formi a l'individu, amb un o un altre aspecte. Aquells programes en el que el nin s'asseu i s'empasa tot el que veu, des d'un grup de música que no fa res més que repetir tres notes dissonants, amb una lletra ridícula i sense altre finalitat que fer bones barrines amb les cases discogràfiques; fins aquells programes de dibuixos e bé de "vaqueros" que no fan més que potenciar la violència.

Una altra manera que té la televisió d'influir damunt la persona són els anuncis. Ells tenen la gràcia de en pocs minuts, fer-nos engollir qualsevol cosa, mitjançant una cançó fàcil, una frase ben preparada o bé amb un actor famós. I encara que logrem que el nin no demani aquella jugueta, per contagi amb els altres nins, ell també

arribarà a caure.

El perill més gros de la mala utilització de la TV. és quan la consumim sense unes pautes, sense una selecció dels programes. Acabarem fent dels nins uns "teleadictes". Lograrem que a totes hores funcioni la televisió a ca nostra.

La "teleadicció" té moltíssimes conseqüències, com:

1.- Frena la creativitat. El nin només imita el que passa per la TV., el que és bo o dolent. Penseu que el nin creatiu és aquell capaç de desenvolupar-se normalment en una societat. Segons Heinelt "La creativitat, nno és sols un do i un talent, sinó un encàrrec, una misió". Aquesta misió és la que pot dur a bon port tots els projectes d'una societat compament.

2.- Potència la violència i l'agressivitat mitjançant aquelles pel·lícules on no es respecten els drets humans; allà on es mata com qui fa panades,.... No hem de deixar que els senyors de la TVE. determinin quines pel·lícules són o no són per els nins, ja que ells no tenen per dolentes aquelles que fomenten la violència.

3.- Fomenta la passivitat, dons el nin quan llegeix un llibre té la possibilitat de repetir, profunditzar o bé analitzar el que diu el llibre. Davant la TV. ho rep tot ben rovatgat.

4.- Frequentment provoca baralles familiars. Quan volem escoltar el "telediario" deim al nin que calli o bé viceversa, quan el nin vol escoltar o veure els dibuixos.

Totes aquestes situacions provoquen

un deteriorament de les relacions humanes i, principalment, familiars. Supòs que molts recordau aquella època en que tots ens pesàvem enrevoltant el foc; la padrina contava rondalles i nosaltres escoltàvem mentres imaginàvem coses màgiques. Ara la televisió imagina per nosaltres.

llapis
tinta
tinter

Des del Castell amb amor

Estimats conciutadans:

Sols dues retxes per dir-vos que aquest CAP ROIG se troba bé de salut, esperant que vosaltres també marxeu de lo millor.

M'han dit els de "Cap Vermell" que aquest mes tenien molt de material i que ho fes curt, que si no no hi cabria. Així, doncs, comentaré telegràficament unes quantes cosetes:

1) Si heu anat a l'Ajuntament i heu pegat una ullada a les Normes Subsidiàries exposades al públic (és un dir), haureu vist dibuixada, per devers Sa Cala, una retxa més torta que un ganxo. No penseu que es tracta d'un esborrany, no. Es la carretera per anar a Ses Coves. D'això ja vos n'havia parlat el mes passat, però m'agrada reblar el clau i avisar als navegants despistats. Si els qui poden no hi posen remei, la carretera no passarà per davant Ca'n Toni "Miquelet", Sa Sínia i l'Hotel Carolina, sinó per devora Las Palmeras. Tothom la troba molt necessària a aquesta carretera, però ningú la vol prop de ca seva. I si no la feien?

2) En Marce ha trobat, a la fi, la tribuna per poder predicar sense que l'interrumpesquin a cada paraula: "Ràdio Capdepera". El Sr. López ens conta, des de les ones, la història i miracles del Patronat del Castell. No me sap greu que En Marce parli. Del que em queix és de no poder parlar jo, que tenc tant que dir.

3) La nostra llengua entrarà, oficialment, a formar part de l'esdevenir de l'Ajuntament. El Plenari va aprovar la normalització lingüística municipal. En Toni "Pintor", en Tomeu "Bojó", na Maria Angela, en Medina, i els demés fervents servidors de la "cosa" consistorial, reberen la notícia amb càntics de joia i vivas a Antoni Bonet. Esperam veure les primeres mostres escrites "normalitzades". Podrien esser tot un poema.

4) Pareix que l'Ajuntament té intenció d'aprovar la contractació d'un pedagog. El curiós és que, segons pareix, aquesta persona se dedicaria, entre d'altres coses, a organitzar les festes (?). O el que és el mateix, se'ns ve a dir que de festes no en tenim ni idea i qualcú ens n'ha d'ensenyar.

5) Definitivament, els organitzadors del Rally París-Dakar han renunciat a la possibilitat d'organitzar una etapa pels carrers de Capdepera. A la vista de la qual cosa, l'Ajuntament ha decidit asfaltar els carrers. Ara que ja ens hi havíem acostumat!

6) En vista de que, ni firmant, s'arriba a aclarir qui és que escriu aquesta secció, acabaré d'identificar-me: Vaig participar a la "I Rua de Capdepera" i anava disfressat de "Carpanta". Està clar?

Decididament, ho deix. No hi ha més lloc.

CAP ROIG

CHEQUEO A CALA RATJADA1983-1984

Bajo ese título genérico de "Chequeo a Cala Ratjada" hemos venido intentando conseguir una rápida radiografía de los pequeños o grandes problemas, vistos como en calidoscopio, de esas cuestiones que suscitan el interés público general.

¿Habremos logrado algo positivo? ¿O habrá quedado en simple exposición y lectura de hechos? Vds. verán.

"RESUMEN-BALANCE"AÑO 1983DiciembreCarta abierta al C.D. Escolar

El Club acordó conceder el 50% de descuento a los jubilados. Capítulo de gracias a su Junta Directiva y Asamblea.

AÑO 1984EneroParque(s) Infantil(es)

La Alcaldía mandó hacer un repintado general de aparatos. Empero es sólo un "parcheo". Hay aparatos rotos y... Ello fué de agradecer, ya.

FebreroToldos conflictivos

Se está sobre el asunto. Los comerciantes "a la suya". Y los vecinos a la espera de resolución por parte del Ayuntamiento u otras Autoridades.

MayoLíneas Regulares F.E.V.E.

A.U.M.A.S.A. "sigue en sus trece". Ello entrará en vías de solución rápida o no?

JulioVía-calle Leonor Servera

Se observó (en verano) una mayor vigilancia por la Policía Municipal. Esperamos se erradiquen pronto ese montón de deficiencias que tanto molestan.

OctubrePlaza de la Iglesia

Se inició un pequeño seto. Hubo un alto en la tarea. Se está en unos presupuestos modestos para relanzar la idea y su próxima culminación.

DiciembrePlaza de los Pinos

Es un fervido deseo generalizado el de su puesta al día. Que veamos pronto los proyectos "ad hoc". Y su ejecución.

.....

Estará Vd., amable lector(a), conteste en que hay que mejorar y cambiar ciertas cosas, o si no se cae en la incuria y la rutina.

Hi ha que desterrar sa inèrcia, sa desídia, i fer i crear coses belles, interessants, importants, i així, també, fer pes poble.

Juan Pujadas
Enero/85

N. de la R.- Retirat de l'edició anterior.

AIXI VAN LA OTAN I EL PACTE

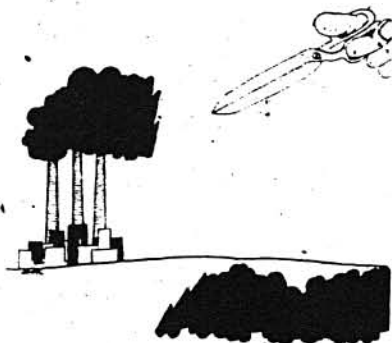
CONCEPTE	OTAN *	PACTE
DESPESES MILITARS	312.000	300.000
PERSONAL MILITAR	5'9	4'7
ARMES NUCLEARS ESTRATÈGIQUES	11.190	8.240
ARMES NUCLEARS	26-31.000	18-23.000
TANCS	30.000	64.000
ARTILLERIA PESADA	24.000	48.000
AVIONS DE COMBAT	11.200	11.000
HELICÒPTERS	12.700	4.400
VAIXELLS DE GUERRA	477	314
SUBMARINS	241	299

* INCLOU FRANÇA I ESPANYA

LES DESPESES ESTAN EXPRESSADES EN MILIONS \$

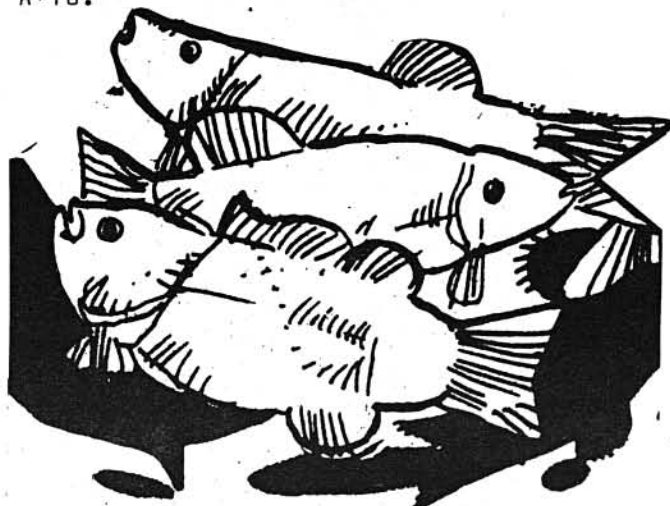

¿IMAGINAU LES COSES QUE PODRIEM FER AMB EL QUE COSTA MANTENIR TOT AIXÒ?

A LA U.R.S.S. LA CONTAMINACIÓ DE LES CIUTATS ESTÀ A L'ORDRE DEL DIA: A LENINOGORSK L'AIRE TÉ CONCENTRACIONS DE PLOM DE FINS 30/40 DOSIS LÍMIT TOLERABLES (DLT). A UST KAMENOGORSK LA CONCENTRACIÓ DE PLOM ÉS DE 14 DLT. A KAZAJSTAN EL MERCURI QUE CONTÉ L'ATMÓSFERA ARRIBA A 60 DLT. A STERLIMAK LES DLT DE CLOR ARRIBEN A 17, LES D'OXID DE CARBÓ A 21 I LES DE MERCURI A 10.

EL MAR NEGRE ESTÀ MÉS NEGRE QUE MAI. LES SEVES AIGÜES CONTENEN ALTISSIMES CONCENTRACIONS DE CONTAMINANTS: PETROLI (100 DOSIS LÍMIT TOLERABLES), FENOL I ZINC (40-50 DLT). LA DISMINUCIÓ DE L'OXÍGEN HA DESTRUÏT LES ESPÈCIES PISCICOLES. SEGONS "NATURALEZA, HORIZONTE 1980", ARA ES PESCA NORANTA VEGADES MENYS PEIX QUE A 1945.

He sabut que en Pep Gallego havia insinuat la possibilitat de presentar la dimissió. De moment, pareix que la cosa ha quedat en tal insinuació. En qualsevol cas, pareix que té clar d'anar-se'n a final de temporada.

Això són les noves que m'han arribat, però ja sabeu que el món dona moltes voltes i que lo que avui és negre, demà és blanc, i viceversa.

De totes maneres, és cert, per lo que jo sé, que darrerament en Pep Gallego s'ha sentit molt totsol. Crec que alguns directius no accepten el fet de que l'equip de Preferent s'hagi despedit, quasi, de jugar la Lligueta. Aquests directius haurien volgut posar remei a la situació, pressionats per un sector de públic, i cercar reforços. En Pep, pel seu costat, ha volgut romandre feel al programa que va presentar i no anar a "cercar Na Maria per sa cuina".

El resultat de tot això ha estat un nou enfrontament, per dir-ho de qualque manera, entre les dues postures històriques del futbol local. Són dues concepcions diametralment oposades i difícils de conciliar. És bo de fer que la cosa exploti quan els dos bàndols se troben aglapits dins una mateixa junta directiva. Fer oposició des de fora és certament lògic. Fer-la des de dins pot significar dinamitar els fonaments de l'estructura.

En Vicenç Nadal -secretari gairebé vitalici- no s'amaga de dir que, amb en Pep Gallego, també se'n va ell. Jo, que crec conèixer-lo, matisaria aquesta afirmació. Diria que en Vicenç se n'anirà quan l'opció que creu en un "Escolar triomfant" costi el que costi, agafi el poder; quan els qui pensen que l'Escolar no ocupa el lloc que se mereix i s'han d'anar a cercar jugadors a casa externa si els d'aquí no basten, recuperin el comandament. Llavors en Vicenç farà el bolic. Ja sé que, altres vegades, en parecudes circumstàncies no ho ha fet, però ara és distint i me consta que ho té massa clar. De la mateixa manera que jo tenc clar que, quan ell se'n vagi, se trobarà un altre secretari, millor o pitjor, però que no serà en Vicenç Nadal.

També en Pep Fuster ha manifestat la intenció de deixar-ho estar, si algú considera que no ha duit a terme la tasca que s'esperava. Sé que amb en Pep Gallego, l'actual entrenador continuarà. Amb una altra directiva ja és més difícil. Entre altres coses perquè una altra directiva "amb pretensions", possiblement no li oferiria el càrrec, donat que en Pep Fuster tampoc creu en els "miracles" que es puguin fer "tirant la casa per la finestra".

No sé si he pintat un quadro molt negre de la situació actual de l'Escolar. Potser que les meves opinions siguin subjectives i no responguin a la realitat. Probablement venguin donades per la preocupació que m'inspira aquest moviment pendular que sempre ha caracteritzat al Club, aquest "pegar d'es clau a sa ferradura". Pareix que ens moguèssim en una contradicció permanent, sense tenir clars els objectius i rompent constantment amb la tasca començada pels altres.

El problema és que tots nos creim en possessió de la veritat i de la nostra opinió en feim un dogma de fe.

.....

Mirau per on, sense voler, l'Escolar s'ha convertit en el protagonista indirecte d'un "affaire" que quasi ha provocat la paralització de les competicions de basquet de tota l'illa. La suspensió per set partits de l'àrbitre Sr. Grados (suspensió que l'interessat no ha complit), imposada per la no celebració del partit Escolar-Sa-Graduada (juvenil femení), ha estat la gota que ha fet vessar el tassó. L'esmentat Sr. Grados va decidir suspendre aquell partit per la no presentació de l'equip visitant, quan en realitat sols passaven cinc minuts de l'hora fixada. D'aquí el càstic que li va esser imposat. Com que els àrbitres se consideren les víctimes de la pel·lícula, i al·legant un rosari de motius que vénen d'enrera, convocaren una vaga que, afortunadament, va esser desconvocada a darrera hora. Mentrestant, de l'Escolar n'han parlat tots els diaris, quan, en realitat, no havia tengut res que veure amb tota la història. Quines coses!

.....

Si feis bonda, el mes que ve vos contaré més noves. I si no en feis, també.